

Skarga wniesiona w dniu 23 maja 2018 r. – Carvalho i in. / Parlament i Rada**(Sprawa T-330/18)**

(2018/C 285/51)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Armando Carvalho (Santa Comba Dão, Portugalia) i 36 innych skarżących (przedstawiciele: profesor G. Winter, adwokat R. Verheyen i H. Leith, Barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej i Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że pakiet prawodawczy dotyczący emisji gazów cieplarnianych⁽¹⁾ jest niezgodny z prawem, ze względu na to, że umożliwi on w okresie od 2021 r. do 2030 r. emisje gazów cieplarnianych odpowiadające 80 % poziomowi emisji z 1990 r. w 2021 r., zmniejszające się do 60 % poziomu emisji z 1990 r. w 2030 r.;
- stwierdzenie nieważności pakietu prawodawczego dotyczącego emisji gazów cieplarnianych ze względu na to, że ustalono w nim cele redukcji emisji gazów cieplarnianych do 2030 r. o 40 % poziomu z 1990 r., a w szczególności art. 9 ust. 2 dyrektywy 2003/87/WE, ostatnio zmienionej dyrektywą 2018/410, art. 4 ust. 2 i załącznik I do rozporządzenia 2018/842 oraz art. 4 rozporządzenia 2018/841;
- nakazanie pozwanym przyjęcia środków na podstawie pakietu prawodawczego dotyczącego emisji gazów cieplarnianych nakładającego wymóg redukcji emisji gazów cieplarnianych do 2030 r. o 50 % do 60 % w porównaniu z ich poziomem z 1990 r. lub wyższego poziomu redukcji, jaki Sąd uzna za właściwy;
- tytułem żądania ewentualnego, na wypadek gdyby Sąd sprzeciwił się wydaniu nakazu i jego orzeczenie anulujące cele redukcji było wydano zbyt późno, aby właściwe przepisy zostały zmienione przed 2021 r., strona skarżąca wnosi do Sądu o nakazanie utrzymania w mocy zaskarżonych przepisów pakietu prawodawczego dotyczącego emisji gazów cieplarnianych do określonego dnia, w którym najpóźniej należy je zmienić zgodnie z normami prawnymi wyższego rzędu;
- obciążenie pozwanych kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziesięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, w którym strona skarżąca w uzasadnieniu żądania stwierdzenia nieważności twierdzi, że Unia jest zobowiązana normami wyższego rzędu do zapobiegania szkodom spowodowanym zmianami klimatu zgodnie z międzynarodowym prawem zwyczajowym zakazującym państwom wyrządzania szkody i zobowiązującym je do zapobiegania szkodom na podstawie art. 191 TFUE. Podobnie Unia jest zobowiązana do zapobiegania naruszeniom praw podstawowych chronionych na gruncie Karty praw podstawowych Unii Europejskiej wynikających ze zmian klimatu. Prawa te obejmują prawo do życia i do poszanowania integralności fizycznej, prawo do wykonywania działalności zawodowej, prawo własności, praw dziecka i prawo do równego traktowania.
2. Zarzut drugi, w którym strona skarżąca w uzasadnieniu żądania stwierdzenia nieważności twierdzi, że, zważywszy na związek przyczynowy między emisjami gazów cieplarnianych i groźnymi zmianami klimatu, do Unii należy podjęcie środków w celu regulacji emisji gazów cieplarnianych w Unii, aby zapobiec tym szkodom i naruszeniom praw podstawowych.
3. Zarzut trzeci, w którym strona skarżąca w uzasadnieniu żądania stwierdzenia nieważności twierdzi, że ze zmian klimatu już wynikają szkody i naruszenia podstawowych praw człowieka i nadal będą one z tych zmian wynikać. Wszelkie dodatkowe emisje gazów cieplarnianych przyczyniające się do takich skutków są zatem niezgodne z prawem, z wyłączeniem przypadków, gdy mogą być one uzasadnione powodami o charakterze obiektywnym i jeżeli Unia zmierzała do ich redukcji w zakresie swych możliwości technicznych i finansowych.

4. Zarzut czwarty, w którym strona skarżąca w uzasadnieniu żądania stwierdzenia nieważności twierdzi, że Unia nie może przedstawić jakiegokolwiek uzasadnienia tego rodzaju przy przyjmowaniu celów określonych w pakiecie prawodawczym dotyczącym emisji gazów cieplarnianych z następujących powodów:
 - zgodnie z owymi celami zezwolono na ilość emisji w istotny sposób przekraczającą słuszną część Unii budżetu emisji wynikających z określonego w porozumieniu paryskim celu maksymalnego zwiększenia średniej temperatury na świecie wynoszącego 1,5 °C lub znacznie poniżej 2 °C;
 - cele określono bez zbadania przez pozwanych zakresu technicznych i finansowych możliwości Unii w zakresie redukcji. Cele zostały raczej wybrane jako najbardziej opłacalny sposób na osiągnięcie wcześniej określonego długoterminowego celu emisji zastąpionego obecnie porozumieniem paryskim;
 - materiał dowodowy, którym dysponowały pozwane świadczą o tym, że Unia miała w rzeczywistości zdolność do podjęcia środków redukcji gazów cieplarnianych do 2030 r. o co najmniej od 50 % do 60 % poniżej ich poziomu z 1990 r.
5. Zarzut piąty, w którym strona skarżąca w uzasadnieniu wniosku o wydanie nakazu ponadto twierdzi, że Unia jest zobowiązana normami wyższego rzędu do zapobiegania szkodom spowodowanym zmianami klimatu zgodnie z międzynarodowym prawem zwyczajowym zakazującym państwom wyrządzania szkody i zobowiązującym je do zapobiegania szkodom na podstawie art. 191 TFUE. Jest ona także zobowiązana na podstawie Karty praw podstawowych Unii Europejskiej do zapobiegania wynikającym ze zmian klimatu naruszeniom praw podstawowych.
6. Zarzut szósty, w którym strona skarżąca w uzasadnieniu wniosku o wydanie nakazu twierdzi, że Unia uchybiła w przeszłości powyższym zobowiązaniom ze względu na obowiązki w zakresie emisji gazów cieplarnianych:
 - uchybiła ona swemu zobowiązaniu do zapobiegania wyrządzaniu szkody od 1992 r., gdy została przyjęta Ramowa konwencja Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu i wiedza o zmianach klimatu stała się powszechna;
 - uchybienie przez Unię jej zobowiązaniom spotęgowało się w 2009 r., gdy obowiązywał zarówno art. 191 TFUE, jak i Karta praw podstawowych Unii Europejskiej;
 - kontynuowanie emisji gazów cieplarnianych powinno było wówczas zostać zakazane, chyba że zachowanie to było obiektywnie uzasadnione. Unia nie twierdzi i nie może twierdzić, że poziomy emisji, na jakie bez przerwy pozwalała w tym okresie, były zgodne z jej technicznymi i finansowymi możliwościami redukcji emisji.
7. Zarzut siódmy, w którym strona skarżąca w uzasadnieniu wniosku o wydanie nakazu twierdzi, że Unia ciągle obecnie uchybia swym zobowiązaniom poprzez przyjęcie celów redukcji emisji w pakiecie prawodawczym dotyczącym emisji gazów cieplarnianych. Jak wskazano w zarzutach podniesionych w uzasadnieniu żądania stwierdzenia nieważności, w pakiecie prawodawczym dotyczącym emisji gazów cieplarnianych nie zredukowano emisji i umożliwiono kontynuowanie uwalniania emisji na niezgodnych z prawem poziomach, które nie mogą być uzasadnione.
8. Zarzut ósmy, w którym strona skarżąca w uzasadnieniu wniosku o wydanie nakazu twierdzi, że uchybienie przez Unię jej zobowiązaniom stanowi wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej, która przyznaje jednostkom uprawnienia. Unia nie dysponuje jakimkolwiek zakresem uznania co do odmówienia zbadania lub podjęcia środków wchodzących w zakres jej możliwości technicznych i finansowych w celu redukcji emisji.
9. Zarzut dziewiąty, w którym strona skarżąca w uzasadnieniu wniosku o wydanie nakazu twierdzi, że z uchybień temu zobowiązaniu wyniknęły groźne zmiany klimatu, leżące u podstaw szkód majątkowych poniesionych przez niektórych skarżących i wynikną z nich jeszcze w przyszłości dalsze rodzaje szkód dla skarżących.

10. Zarzut dziesiąty, w którym strona skarżąca w uzasadnieniu wniosku o wydanie nakazu twierdzi, że Unia jest zobowiązana do zapewnienia, aby działała zgodnie z ciężącym na niej prawnym obowiązkiem w zakresie redukcji emisji proporcjonalnym do jej możliwości technicznych i finansowych, co do których wykazano, że mogą one znajdować się do 2030 r. na poziomie od 50 % do 60 % ich poziomu emisji z 1990 r. Skarżący wnosi o Sąd o wydanie nakazu w tym względzie.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/410 z dnia 14 marca 2018 r. zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE w celu wzmocnienia efektywnych pod względem kosztów redukcji emisji oraz inwestycji niskoemisyjnych oraz decyzję (UE) 2015/1814 (Dz.U. 2018 L 76, s. 3); rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie wiążących rocznych redukcji emisji gazów cieplarnianych przez państwa członkowskie od 2021 r. do 2030 r. przyczyniających się do działań na rzecz klimatu w celu wywiązania się z zobowiązań wynikających z Porozumienia paryskiego oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 (Dz.U. 2018 L 156, s. 26); oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/841 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie włączenia emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w wyniku działalności związanej z użytkowaniem gruntów, zmianą użytkowania gruntów i leśnictwem do ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030 i zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 oraz decyzję nr 529/2013/UE (Dz.U. 2018 L 156, s. 1). (Skarżący odnoszą się w skardze do rozporządzeń 2018/842 i 2018/841 w brzmieniu przyjętym przez Radę w dniu 14 maja 2018 r. przed podpisaniem i opublikowaniem w Dzienniku Urzędowym.)

Skarga wniesiona w dniu 1 czerwca 2018 r. – Laboratoire Pareva / Komisja

(Sprawa T-337/18)

(2018/C 285/52)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Laboratoire Pareva (Saint Martin de Crau, Francja) (przedstawiciele: adwokaci K. Van Maldegem i S. Englebert)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną;
- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji Europejskiej (UE) 2018/619 ⁽¹⁾ z dnia 20 kwietnia 2018 r. niezatwierdzającej PHMB (1415; 4.7) jako istniejącej substancji czynnej do stosowania w produktach biobójczych należących do grup produktowych 1, 5 i 6 na podstawie rozporządzenia 528/2012 ⁽²⁾ (zwanego dalej „zaskarżoną decyzją”); i
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

Strona skarżąca utrzymuje, że zaskarżona decyzja została wydana przez stronę pozwaną z naruszeniem Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (zwanego dalej „TFUE”), prawa wtórnego Unii i zasad prawa Unii. W związku z tym strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, powołując się na następujące trzy zarzuty:

1. Zarzut pierwszy dotyczący istotnych błędów proceduralnych:

- strona pozwana nie przestrzegła etapów proceduralnych, które były wymagane przed wydaniem zaskarżonej decyzji. Strona pozwana naruszyła istotne wymogi proceduralne przewidziane w art. 6 ust. 7 lit. a) i b) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 1062/2014 ⁽³⁾, które – gdyby były przestrzegane – mogłyby doprowadzić do innego wyniku.